

ת"פ 2069/06/12 - מדינת ישראל נגד מהרי דמוזה

בית משפט השלום ברחובות

12 מרץ 2014

ת"פ 2069-06-12 מדינת ישראל נ' דמוזה

בפני כב' השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מהרי דמוזה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשם עו"ד יצחק הוס

הנאשם בעצמו

[הדיון מתורגם לנאשם על ידי מתורגמנית לשפה האמהרית - גב' בטי טבגיה]

הכרעת - דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, ביום 18.1.2012 סמוך לשעה 20:00, ברחוב הרצל בקרית עקרון, תקף הנאשם את י מ (להלן: "המתלונן") בכך שהכה בראשו באמצעות מקל הליכה. בהמשך, בעודו מנסה להימלט מהמקום, דלק הנאשם אחרי המתלונן והכה בו בשנית באמצעות המקל בכתפו הימנית, ובהמשך בכתפו השמאלית מאחור.

כתוצאה מהאמור לעיל, נפל המתלונן לרצפה, כשהוא סובל מפצע מדמם בראשו.

2. לטענת הנאשם כלל לא היה במקום בעת האירוע נשוא כתב האישום, אלא במרכז המסחרי בקרית עקרון.

עמוד 1

הסנגור הוסיף, כי העובדה שלא נבדקה טענת האליבי של הנאשם, אותה מסר כבר במועד חקירתו, מהווה מחדל חקירה משמעותי שיש בו כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

ראיות התביעה

3. המתלונן, יליד 1931, העיד כי במועד האירוע הייתה מסיבה בשכונה, בה השתתף. לאחר שהיה במסיבה, הוא ביקש לבקר את דודתו שגרה מול ביתו של הנאשם. לאחר שביקר את דודתו, בשעה 20:00 לערך, ראה את הנאשם יורד ממדרגות הבניין שלו ועומד מתחת לבניין. הנאשם אמר לו "נפגשנו" "תפסתי אותך". הוא שאל את הנאשם "מה עשיתי לך?" ואז הכה אותו הנאשם בראשו עם המקל אותו החזיק. לדברי המתלונן, לאחר שהכה אותו הנאשם, הוא צרח בכדי להציל את עצמו ורץ לכיוון אנשים שהיו בסמוך למקום. הנאשם רדף אחריו, הכה אותו בגב משמאל ומימין, והוא נפל. כתוצאה מכך, זב דם רב מראשו. אנשים הגיעו אליו, שפכו עליו מים, הוא איבד את הכרתו והזמינו אמבולנס. הוא הגיע לבית החולים והיה מאושפז במשך יממה. לדבריו, מאז האירוע ראייתו נפגעה והוא איננו יכול לקרוא.

לשאלת התובעת השיב המתלונן, כי היו אנשים באזור בו התרחש האירוע, אולם לא בצמוד למקום האירוע, אלא במרחק של כניסה של בניין. כן ציין, כי על אף שהאירוע התרחש בשעת לילה, הרחוב היה מואר, אולם היה מוצל מצילו של עץ.

המתלונן ציין כי הוא ראה את הנאשם שקרא אליו את שמו ורץ אליו. כאשר נשאל מדוע הכה אותו הנאשם השיב כי איננו יודע, אולם הוסיף כי היה ביניהם סכסוך, בשל כך שכאשר שניהם התפללו בבית הכנסת, הוא עמד עם ה., כוהן הדת, והנאשם דחף אותו וזרק אותו.

לאחר שהתובעת רעננה את זכרונו, מסר המתלונן כי הנאשם היה נוהג לאיים עליו בכל פעם שהיה פוגש אותו, באומרו לו כי הוא יהרוג אותו ו"יכניס אותו לאדמה".

באמצעות המתלונן הוגשו מסמכים הכוללים דרישה לתשלום חוב עבור טיפול ו/או פינוי באמבולנס (ת/1), תעודה רפואית מהמרכז רפואי קפלן בוגע למועד האירוע (ת/2), תעודה רפואית מיום 15.4.2012 (ת/3) ומזכר של השוטר מרדכי אהרון מיום 20.1.2012, בו מצוין כי ניתן לראות במרכז ראשו של המתלונן פצע, שלטענתו נתפר בבית החולים (ת/4).

4. ר, המתגוררת בשכונת מגוריהם של הנאשם והמתלונן, העידה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, לאחר שהנאשם המתין בחושך, הגיע המתלונן. הנאשם אמר למתלונן "נפגשנו", המתלונן שאל "מה תעשה לי" ואז הכה הנאשם את המתלונן במקל בראש, בכתף ובגב. כתוצאה מכך המתלונן צרח, נפל, זב דם מראשו. ר ציינה כי המקל בו הכה הנאשם את המתלונן הינו מקל ההליכה בו אחז בבית המשפט. לדברי ר, היא הבינה כי הנאשם תכנן זאת, משום שהוא ישב במקום, כאשר בדרך כלל הוא איננו נוהג לשבת שם. כן ציינה כי לפני האירוע היה הנאשם במסיבה וכי לאחר שהכה את המתלונן הלך "מהר מהר" מהמקום.

5. השוטר יהונתן קרופניק העיד על כך שפנה לאנשים רבים, שאת שמם קיבל כמי שהיו עדים לאירוע או מודיעים, ועשה מאמצים לגבות את עדותם, ואולם, על אף המאמצים הרבים שעשה, לא עלה בידו להשיג חלק מהם ורבים טענו כי לא ראו את האירוע, או בקשו שלא למסור גרסה. כך ציין, כי הזמין את העד אדמה בלטה למסור עדות במשטרה, ואולם על אף ניסיונותיו הרבים לשכנע אותו להגיע למסור עדות, הוא

סירב להגיע; כי שוחח עם מודיע בשם גביהו, ששמו נמסר כמי שראה את האירוע, אולם הוא מסר לקרופניק כי לא ראה את האירוע; כי שוחח עם מודיעה בשם טדלו סמאי, אשר מסרה לו כי היא הייתה בביתה בזמן האירוע וביקשו ממנה להזמין משטרה; כי שוחח עם א נ, אשר מסרה כי תגיע לתחנת המשטרה, אולם לאחר מכן אמרה לו כי לא ראתה את האירוע והיא איננה מעוניינת להגיע לתחנת המשטרה; כי שוחח עם נני טיברמן, אשר מסרה כי אינה מוכנה למסור עדות ולומר דבר; כי ניסה להתקשר לפאנטה וובי אולם הטלפון שלה לא היה זמין; כי שוחח עם מולה גדיה שמסר כי איננו מבין על מה הוא מדבר; וכי ניסה להתקשר לעוד שני מודיעים אשר לא ענו לטלפון.

6. ט מ, בתו של המתלונן, העידה כי צילמה את אביה בבית החולים, כחצי שעה לאחר האירוע, והתמונות שצילמה הוגשו באמצעותה (ת/12). כן מסרה כי במועד האירוע היה אביה במסיבה, ועל אף שכעקרון הוא סובל מבעיית שתייה, הוא לא היה שתוי במועד האירוע.

7. בדו"ח פעולה שכתב השוטר אסף לילאי, ציין כי כאשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע, מסר לו המתלונן, שהיה פצוע בראשו, כי מי שתקף אותו הוא הנאשם והוא ציין אף היכן הוא מתגורר (ת/9). עוד ציין בדו"ח הפעולה, כי כאשר הגיע אסף לביתו של הנאשם, ראה את הדלת פתוחה, אשה בוכה ושתי בנות. הוא שאל את אחת הבנות היכן אביה ומה קרה, והיא השיבה שהיא לא יודעת בדיוק מה קרה וביקשה מאמה להפסיק לבכות. הבת ציינה כי אביה עלה הביתה ולאחר מכן יצא לרחוב והלך. היא ניסתה לדבר איתו אולם הוא המשיך ללכת.

ראיות ההגנה

8. הנאשם העיד כי ביום האירוע חזר מעבודתו בשעה 12:00, ולאחר ששהה בבית זמן מה, בשעה 17:00 לערך, הלך למרכז עקרון, נכנס למסעדה במרכז ושתה שם בירה עד לשעה 20:00. בשעה זו חזר לביתו, ואמרו לו שחיפשו אותו מהמשטרה. על כן, יצא עם שתי בנותיו לתחנת האוטובוס, על מנת לנסוע לתחנת המשטרה. בזמן שהמתינו לאוטובוס, הגיעה ניידת משטרה ואספה אותו לתחנת המשטרה. עוד מסר כי לבקשת סנגורו ניסה לאתר את א, שהיה עימו במסעדה בה שהה, אולם הוא כבר עזב את המקום.

לטענת הנאשם, לא ראה את המתלונן ולא הכה אותו. כן ציין כי לא ראה כלל את ר.

הנאשם תיאר אירוע שאירע כשנתיים עובר לאירוע נשוא כתב האישום, בבית הכנסת, במהלכו ה, הזמין אותו לעמוד לצידו וביקש כי יתפלל עימו. הנאשם ציין כי בדרך כלל המתלונן מתפלל עם ה, אולם באותה עת הוא לא היה בבית הכנסת. בעת התפילה, הגיע המתלונן, כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול, דחף אותו, נכנס ביניהם ובעט בו בצד הבטן. באמצעות הנאשם הוגשה תלונה במשטרה שהגיש בגין אירוע זה (נ/4). הנאשם הוסיף שהמתלונן מגיע בכל יום שישי לבית הכנסת שיכור, ומפריע. הסנגור שאל את הנאשם פעם אחר פעם, אם המתלונן סימן לו בידיו באופן מאיים, והנאשם השיב כי הוא לא נגע בו בגוף, כי הוא מתנהג מוזר כאשר הוא שותה, וכי הוא קילל אותו. הנאשם אף ציין כי המתלונן אמר לו במקרה אחד "אם היית בן אדם הבת שלך לא הייתה הולכת עם ערבי" (עמ' 40, שורות 5-6). אף כאשר נשאל באופן מפורש אם המתלונן איים עליו, הוא השיב כי כאשר המתלונן שותה הוא מדבר יותר מידי. תלונה שהגיש הנוגעת לאיומים של המתלונן כלפיו הוגשה באמצעותו (נ/5).

הנאשם ציין כי המתלונן נוהג כלפיו כפי שנוהג, משום שהנאשם נבחר כיו"ר לבניית בית הכנסת, ובשל כך שהמתלונן ובני משפחתו היו שם לפניו, הם מקנאים ומתלוננים עליו. מסמך לעניין התפקידים שקיבל הוגש באמצעותו (נ/6).

בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי המתלונן איים עליו בכך שעשה בפניו סימני חיתוך בצוואר ובזרוע.

9. הזמ (להלן: "ה") עתר בתחילת עדותו לכך שבית המשפט יפטור אותו מהעדות שכן הוא מעוניין להיוותר ניטרלי. בהמשך מסר, כי במהלך התפילה בבית הכנסת בשנת 2009, הזמין את הנאשם להתפלל לידו, על אף שבדרך כלל המתלונן הוא זה שנהג להתפלל לידו, אולם באותה עת הוא לא היה בבית הכנסת. במהלך התפילה, וכאשר הנאשם לידו, הגיע, להפתעתו, המתלונן. בשלב זה התקרב אליהם המתלונן. וכך תיאר ה את שאירע בשלב זה:

"להפתעתי המתלונן הגיע שניהם עמדו באותו מקום וחשבתי שהם התחברו כחברים המשכתי להתפלל את התפילה והיתה דחיפה ביניהם ומתוך הדחיפה יצאו מילים הדדיות אחד לשני, מילים לא נעימות לא זוכר את תוכן המילים ואז היה ביניהם ריב, ציבור המתפללים חילץ אותי מתוך הריב וגם אותם הפרידו ביניהם" (עמ' 47, שורות 14-17).

ה השיב לשאלת הסנגור כי בתחילה היה הנאשם בסמוך אליו, אולם לאחר שהמתלונן הגיע, הוא זה שעמד לידו.

בחקירה נגדית השיב לשאלת התובעת מי דחף את מי, כי היו ביניהם דחיפות, כי זה היה הדדי וכי הוא איננו יכול לומר מי דחף את מי. לדבריו, לא ראה את הדברים אלא רק חש את הדחיפות.

ה ציין סכסוך זה הינו הסכסוך היחיד בין הנאשם לבין המתלונן עליו הוא יודע. כאשר נשאל אם קיימים שני פלגים בבית הכנסת, השיב כי יש מעין פוליטיקה אולם הוא איננו מכיר את הפרטים.

10. זא העיד כי הוא מתפלל בבית הכנסת בו מתפללים הנאשם והמתלונן, וכי הוא ראה את המתלונן מגיע לבית הכנסת כאשר לעיתים הוא שתוי. כן ציין כי כאשר המתלונן מגיע לבית הכנסת הוא אומר לנאשם "דברים לא נעימים" כגון "אתה שחור", "אתה עיוור", "אתה לא מתבייש למה באת" ומסמן תנועת חיתוך בצוואר.

כאשר נשאל אם קיימים שני פלגים בבית הכנסת, השיב בשלילה.

11. זוליטו דמוזה, בתו של הנאשם, העידה, כי ביום האירוע חזר אביה מהעבודה בשעה 15:00 לערך, ויצא מהבית בשעה 17:00-18:00 לערך. בשעה 20:00 לערך הגיעו שוטרים לביתם ושאלו אותה איפה אביה. היא אמרה להם שהוא איננו שם, הם ביקשו לעשות חיפוש בבית והיא התירה להם לעשות כן. לאחר שהלכו השוטרים, בשעה 20:30 לערך, שב אביה והיא אמרה לו שהשוטרים חיפשו אותו. היא הלכה עימו ועם אחותה לתחנת האוטובוס בכדי להגיע לתחנת המשטרה, או אז הגיעה ניידת משטרה אשר חיפשה אותו, היא נפגפה להם והם לקחו אותם בניידת לתחנת המשטרה.

בחקירתה הנגדית שללה זוליטו את שכתב אסף לילאי בדו"ח הפעולה שלו (ת/9). כך, בין היתר, טענה כי אינה זוכרת כי אשה מבוגרת בכתה בבית, או כי היא אמרה את שנרשם בדו"ח כי בתו של החשוד אמרה. כן שללה כי אביה היה בבית לפני שיצא בשעות הערב, כפי שאסף ציין שנאמר לו בעת שהיה בביתו של הנאשם.

דין והכרעה

12. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, עיינתי במוצגים שהוגשו לעיוני, ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זאת, משום שמצאתי ליתן אמון בעדותם של המתלונן ושל ר, אשר תמכו זה בעדותו של זה, כאשר עדויות אלה נתמכו גם בדו"ח הפעולה שרשם אסף לילאי, בתעודות הרפואיות, בתמונות של פצעי המתלונן ובדוחות הפעולה שהוגשו מטעם התביעה. בנוסף, לא מצאתי את עדותו של הנאשם מהימנה, ועדי ההגנה שזימן לא היו עדים לאירוע נשוא כתב האישום. אפרט.

13. מצאתי ליתן אמון בדבריו של המתלונן. התרשמתי כי הוא מעיד על שהיה באופן מאוזן, לא מתלהם, כי הוא איננו בודה דברים מליבו וכי הוא מנסה לדייק בדבריו. הוא תיאר את הדברים בעקביות וחזר על תשובותיו גם בחקירה נגדית. המתלונן השיב לעיתים גם תשובות שאינן פועלות לטובתו ולא מיהר למסור מידע מפליל אודות הנאשם. כך, הוא לא מסר מיוזמתו כי הנאשם נהג לאיים עליו בכל פעם שראה אותו, כפי שמסר בהודעתו במשטרה, אלא אף אמר שמעבר לאירוע שהיה בבית הכנסת הנאשם לא פגע בו בדרך כלשהי (עמ' 4, שורות 1-2), והתובעת נאלצה לרענן את זכרונו בעניין זה (עמ' 4, שורות 3-6). בנוסף, הוא ציין באופן לא מגמתי כי איננו זוכר אם אמר לשוטרים מיד לאחר האירוע שהנאשם הוא זה שתקף אותו (עמ' 10, שורות 28-29). כאשר נשאל אם האירוע התרחש במקום מואר, על אף שהיה זה מסייע לו לציין כי המקום היה מואר, הוא דייק באומרו כי המקום היה מוצל בשל עץ שהיה במקום, וציין כי היה חושך, אך היה גם אור (עמ' 3, שורות 1-12). בנוסף, הוא הודה בכך שהיה סכסוך בינו לבין הנאשם בשל האירוע בבית הכנסת (עמ' 3, שורות 26-27).

הוא דייק בתשובותיו כאשר השיב כי המקל בו הכה אותו הנאשם היה אך דומה לזה שהחזיק בבית המשפט (עמ' 3, שורות 17-18), וכן בכך שהשיב בשלילה לשאלה אם המשטרה הזמינה אותו להשלים עם הנאשם לפני המשפט, ואולם כאשר נשאל אם ה. ניסה להשלים ביניהם השיב מיד בחיוב (עמ' 10, שורות 2-17).

14. אף בעדותה של ר. מצאתי ליתן אמון. לא התרשמתי כי היא בודה דברים מליבה בכדי לסייע למתלונן, אלא כי היא באה לתאר את שראתה. אף היא העידה באופן מאוזן ולא מופרז, כאשר היא לא מסרה מידע מפליל ביוזמתה והיה צורך לרענן את זכרונה אף בעניינים מהותיים (עמ' 15, שורה 30; עמ' 16, שורות 15-17). כך, את תחילת האירוע תיארה במילים המאוזנות והבלתי מגמתיות "הם רבו" (עמ' 13, שורות 4-5) ובהמשך ציינה כי לפני האירוע המתלונן והנאשם רבים שניהם כל הזמן (עמ' 14, שורות 11-14). ריסטה אף הדגישה כי כאשר הוזמנה על ידי המשטרה היא סירבה לבוא עד שאמרו לה שהיא תאלץ לבוא בכוח (עמ' 21, שורות 16-17).

ר הודתה כי המתלונן אמר לה להגיע למשטרה (עמ' 19, שורה 11-15) ושיש שתי קבוצות בבית הכנסת, אחת עם הנאשם ואחת עם המתלונן (עמ' 20, שורות 24-25).

בנוסף, היא דייקה בעת שציינה מה היא ראתה בעיניה, ועל מה שהיא רק שמעה, דבר שמחזק במידה רבה את מהימנותה. היא השיבה פעם אחר פעם כי את האירוע נשוא כתב האישום היא ראתה בעיניה, ואולם הסבירה, כי על הדחיפה של הנאשם את המתלונן בבית הכנסת רק שמעה ולא ראתה בעיניה (עמ' 21, שורות 26-32). לא מצאתי לקבל את טענת הסנגור כי העובדה שר הדגימה בעדותה כיצד דחף הנאשם את המתלונן על אף שלא ראתה זאת בעיניה, כדי לפגוע במהימנותה. העדה הבהירה מיד כאשר נשאלה על אירוע זה כי רק שמעה על כך, לאחר מכן הדגימה מה שמעה שהנאשם עשה, ולאחר מכן השיבה פעם נוספת כי רק שמעה על האירוע הזה ולא ראתה אותו:

"ש. חוץ מהמקרה הזה ראית עוד מקרה שהנאשם מרביץ למתלונן?

ת. לא ראיתי. שמעתי שהם רבו בבית הכנסת.

ש. מה שכתוב במשטרה שאת אמרת "לפני חצי שנה הנאשם הרביץ למתלונן בבית הכנסת" זה לא נכון מה שכתוב?
ת. הוא עשה לו ככה (מדגימה דחיפה עם המרפק).

ש. זה ראית או סיפרו לך

ת. שמעתי" (עמ' 21, שורות 26-32).

העובדה שר הקפידה לציין איזה מעשה אלימות של הנאשם כלפי המתלונן ראתה, ועל איזה רק שמעה, מחזקת את המסקנה כי לא בדתה את שטענה כי ראתה באירוע נשוא כתב האישום, כטענת הנאשם, ואין בכך שהדגימה מה ששמעה שהנאשם עשה כדי להפחית ממהימנותה כלל.

שקלתי היטב את טענות הסנגור בדבר סתירות שהתגלו בעדותה של ר ולא מצאתי כי יש בהן כדי לפגוע במהימנותה, ובוודאי שאין בהן כדי לפגוע במכלול הראיות שהוצגו על ידי התביעה. כך, לא מצאתי לקבל את טענת הסנגור כי התגלתה סתירה בדבריה של ר בכך שאמרה מחד כי מסרה לשוטרים שהיו במקום לאחר האירוע את פרטיה, ומנגד שלא מסרה באותה עת. לאחר עיון בעדותה של ר לעניין זה לא התרשמתי כי מדובר בסתירה. ר חזרה פעם אחר פעם על כך שלא מסרה לשוטרים ביום האירוע כי ראתה את האירוע ו/או מסרה את פרטיה. אמנם בשלב מסוים במהלך החקירה השיבה לשאלת הסנגור כי אמרה לשוטרים מה ראתה, לאחר ששאל אותה אודות אותו יום (עמ' 18, שורה 16), אולם היא מיד הבהירה בהמשך כי לא מסרה את הפרטים באותו יום, דבר המלמד על כך שכלל הנראה לא הבינה את השאלה קודם לכן. באף שלב ר לא אמרה במילים שלה כי מסרה לשוטרים באותו יום את פרטיה (ראו חקירתה בעניין זה בעמ' 18 שורות 9-29).

עוד לא מצאתי לקבל את טענת הסנגור כי אין לקבל את עדותה של ר כי הנאשם היה במסיבה בערב האירוע משום שהיא היחידה שאמרה זאת, נוכח העובדה שלמעט הנאשם אף אחד לא נשאל על כך, ואין כל ראיה לכך שהוא לא היה במסיבה זו.

15. כן יש בדו"ח הפעולה שכתב השוטרי אסף לילאי, בו ציין כי כאשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע, מסר לו המתלונן, שהיה פצוע בראשו, כי מי שתקף אותו הוא הנאשם, ואף ציין אף היכן הוא מתגורר, כדי לחזק את ראיות התביעה (ת/9). אמרתו של המתלונן מיד לאחר האירוע, כאשר הוא פצוע, קבילה לפי סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. יצוין כי דו"ח הפעולה האמור הוגש בהסכמה, והסנגור ייתר על חקירתו של אסף (עמ' 32, שורה 21).

16. זאת ועוד, הוגשו ראיות רבות אודות פציעתו של המתלונן בראשו, ממנו ניגר דם רב (התעודות הרפואיות: ת/1-3, התמונות - ת/12 ו-ת/13, ודברי השוטרים בדוחות הפעולה ת/6, ת/7, ת/9 ו-ת/10 ובמזכר ת/4).

מראיות אלה עולה, כי המתלונן נחבל בחלקו העליון של ראשו, כדברי רס"ל פרח בכש ניב ב-ת/6 שורה 3 - "במקום היה בחור מבוגר שישב על הרצפה חבול בראשו היה לו פצע בקודקוד הראש מדמם...", וכדברי מרדכי אהרון בת/4 "הבחנתי בפצע במרכז הראש שלטענתי נתפר בביה"ח". העובדה כי זב מראשו של המתלונן דם רב, וכי מקום הפצע הינו בקודקוד ראשו, מתיישבת ומחזקת את גרסתם של עדי התביעה כי המתלונן נחבל ממכות של מקל בראשו, ואינה מתיישבת עם טענת הנאשם, שאינו חולק על כך שהמתלונן נחבל בראשו וזב ממנו דם רב, כי המתלונן ככל הנראה נחבל מכך שנפל, בשל כך שהיה שיכור. לו היה המתלונן נופל היה נחבל בחלקו האחורי של ראשו, בחלקו

הקדמי, או בצידי ראשו, בהתאם לזווית הנפילה, ואולם לא במרכז ראשו כפי שעולה מחומר הראיות.

17. אף בדבריה של ט, אשר ראתה את המתלונן מיד לאחר האירוע, כי המתלונן לא היה שתוי במועד האירוע (עמ' 35, שורה 1), יש כדי לחזק במידה מסוימת את ראיות התביעה, ולהפריך את טענת הנאשם כי המתלונן נפגע מכך שנפל בהיותו שיכור. מצאתי לקבל את דבריה של ט בעניין זה, שכן היא לא העידה מתוך אינטרס בעניין זה, עובדה העולה מכך שהיא השיבה ללא היסוס ומבלי לנסות לעדן את הדברים, כי לאביה יש כעקרון בעיית שתייה (עמ' 34, שורות 28-29). כן מסרה באופן מהימן כי ידעה כי היו סכסוכים בין הנאשם לאביה הנוגעים לבית הכנסת, אולם השיבה כי אינה יודעת על המקרה הספציפי שהוצג לה על ידי הסנגור (עמ' 36, שורות 10-3). עוד ציינה באופן לא מתלהם כי עובר לאירוע נשוא כתב האישום לא ידעה שהנאשם אלים (עמ' 36, שורות 17-18).

18. מנגד לא מצאתי את עדותו של הנאשם מעוררת אמון, הן בשל אופן עדותו, והן בשל כך שהתגלו בגרסתו סתירות בעניינים מהותיים.

כך, בנוגע לטענתו המהותית והמרכזית ביותר, המקום בו היה לטענתו במהלך האירוע, השתנתה גרסתו מספר פעמים. בחקירתו במשטרה, ביום האירוע וזמן קצר מאד לאחריו, השיב הנאשם באשר למקום היותו במהלך האירוע, כדלקמן:

"ש. איפה היית בשעות הערב היום בין השעות 18:00-20:00?"

ת. במרכז קרית עקרון ליד מסעדה ושתיי בירה.

ש. עם מי היית שם?

ת. אני לא מכיר אותם. היה שם א אחד ואין לי פרטים שלו ולא טלפון" (ת/5, שורות 20-25).

הרושם העולה מדברי הנאשם שלעיל הינו כי הנאשם ממעט למסור פרטים, בכדי להקשות על המשטרה לאתר עדים או לבסס את מקום היותו. על כן, ככל הנראה, ציין רק כי היה מחוץ למסעדה, והדגיש כי איננו יכול למסור כל פרט אודות אותו אברהם שהיה במקום, לאחר שנשאל על ידי השוטר אם היה מישהו עימו.

בחקירתו הראשית השתנתה גרסתו כאשר ציין כי נכנס **לתוך** מסעדה במרכז המסחרי בקרית עקרון ושתה בירה (עמ' 38, שורה 6).

בחקירתו הנגדית כאשר נשאל באשר לפער בגרסאותיו, בנוגע לשאלה אם היה ליד המסעדה או בתוכה, שינה את גרסתו פעם נוספת באומרו כי היה בשתי מסעדות שונות. במסעדה אחת שתה בירה אחת, ובמסעדה השנייה, שהינה ליד המסעדה הראשונה, שתה שלוש בירות (עמ' 44, שורות 4-7). אף כאשר נשאל על סתירה זו, לא היה בידו כל הסבר (עמ' 44, שורות 8-16 ועמ' 45 שורות 10-12).

מקום היותו של הנאשם במהלך האירוע, הינו מהותי ביותר שכן זו טענת ההגנה המרכזית, ושינויה פוגעת במהימנותו במידה רבה. שהרי אם היה הנאשם בתוך שתי מסעדות, אין כל טעם לכך שלא היה אומר זאת לשוטר מיד לאחר האירוע, על מנת שניתן יהיה לאתר עדים רבים יותר שיוכיחו כי היה במקום אחר בעת ביצוע העבירה.

עוד לא נתן הנאשם כל הסבר לכך שלא בירר בסמוך לאירוע אודות א, מנהל המסעדה בה לטענתו היה, על מנת שניתן יהיה לחקור אותו (עמ' 44, שורה 24 עד עמ' 45, שורה 1).

בנוסף, עדותו של הנאשם סתרה לא רק את דברי המתלונן ור, אלא גם את דברי ה שהובא מטעמו כעד הגנה. הנאשם מסר פעמיים, כי במהלך האירוע לו היה עד ה, המתלונן לא רק דחף אותו, אלא בעט בו בבטנו (עמ' 39, שורה 23 ועמ' 43, שורות 3-4). ה העיד כי הדחיפות היו הדדיות, ואף אם אקבל את טענת הסנגור כי נוכח העובדה שהמתלונן נדחף בין הק לבין הנאשם ככל הנראה המתלונן הוא זה שדחף את הנאשם, קיים קושי לקבל טענה כי הקייס לא הבחין בכך שהמתלונן בעט בנאשם.

זאת ועוד, למרות מספר שאלות ואף שאלות מאד מדריכות של הסנגור, הנאשם לא ציין בחקירתו הראשית כי המתלונן איים עליו בעשותו סימני חיתוך בצוואר. רק בחקירה נגדית ציין זאת לראשונה (עמ' 41, שורות 1-12). כאשר נשאל מדוע לא ציין זאת קודם לכן, השיב הנאשם כי לא נשאל על כך, דבר שאיננו מתיישב כלל עם העובדה שהוא נשאל מספר שאלות, וכאמור, אף מדריכות בעניין זה (עמ' 39 שורה 32 עד עמ' 40, שורה 8).

לנאשם לא היה הסבר מניח את הדעת מדוע המתלונן הגיש נגדו תלונה במשטרה בנוגע לאירוע בבית הכנסת, כשבוע לפניו, כאשר הוא התלונן רק שבוע לאחר האירוע:

"ש. כמה ימים לפני שאתה הלכת למשטרה והתלוננת על המתלונן, המתלונן בא למשטרה וזאת ביום 15.11.2009 והתלונן נגדך על אותו אירוע. יש לך הסבר?

ת. אני לא יודע.

ש. ספר לי איך יכול להיות אם אתה זה שהותקפת אתה בא למשטרה להתלונן שבוע אחרי האירוע שבוע אחרי שהמתלונן הגיע למשטרה תסביר לי את זה?

ת. אני לא יודע אם הוא הגיע לתחנת המשטרה. יש שם סניף במקום

ש. כשהמתלונן הגיע למשטרה להתלונן על אותו אירוע הוא דווקא אומר משהו אחר, הוא אומר שבבית הכנסת ביום 13.11.2009 אתה דחפת אותו מה. שלכם וקיללת אותו ואמרת לו ככה "אתה שוכה עם אשתו של אח שלך" ואמרת לו אני ארצח אותך?

ת. לא אמרתי כלום. הוא הלך סתם להתלונן. מאיפה הוא יודע הוא מגיע שיכור" (עמ' 42, שורות 22-31).

19. לא מצאתי בעדויות עדי ההגנה כדי לשנות את מסקנתי. ככלל, אף לא אחד מהם העיד בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום.

עדותו של ה לא נגעה לאירוע נשוא כתב האישום ואף לא תמכה בגרסת הנאשם בנוגע לאירוע בבית הכנסת, אלא הייתה ניטרלית, לא הציגה את המתלונן כאדם אלים או כאשם באירוע, ואף סתרה את עדותו של הנאשם בעניין זה, כפי שפורט בסעיף 18 לעיל.

בעדותה של זולטו לא מצאתי ליתן אמון, שכן היא שללה את כל הכתוב בדו"ח הפעולה של אסף לילאי, אשר כאמור הוגש בהסכמה, ואין כל טעם להטיל ספק בנכונות הכתוב בו. בכך יש כדי לפגוע במהימנותה במידה רבה, שכן מדובר בסתירות חזיתיות ומהותיות ביחס לכל הכתוב בדו"ח הפעולה.

אשר לעדותו של זאודו, נכון הוא כי יש בעדותו כדי לתמוך בטענת הנאשם, כי המתלונן איים עליו באירוע קודם, אולם אין בכך כדי להשליך על האירוע נשוא כתב האישום לו לא היה עד. לעניין זה אוסיף גם כי על אף שכל העדים שנשאלו האם קיימים שני פלגים בבית הכנסת אישרו זאת, זאודו טען שאיננו יודע על כך, דבר שפוגע במידה מסוימת במהימנותו.

20. שקלתי את טענת הסנגור, כי לא ניתן ליתן אמון בעדותם של עדי התביעה, בשל כך שריסטה מסרה בעדותה מחד כי בירכה לשלום הן את המתלונן והן את הנאשם במועד האירוע, ומנגד טענה כי המתלונן שאל אותה אם ראתה את האירוע. ואולם, נוכח הנימוקים הרבים שפורטו לעיל, שהובילו אותי למסקנה אליה הגעתי, לא מצאתי בתמיהה זו כדי לשנות ממסקנתי. ניתן להסביר את דבריה של ר בכך שהמתלונן לא ידע אם ר הפנתה את מבטה לרגע או החלה לצעוד מהמקום, וייתכן גם כי זו הייתה דרכו לשאול אותה אם תהיה מוכנה לומר למשטרה שראתה את האירוע, לאחר שעדים רבים אמרו שאינם מוכנים לשתף פעולה עם המשטרה ולומר שראו את האירוע. מכל מקום, אין בתמיהה זו, נוכח התשתית הראייתית שפורטה לעיל, כדי להביא למסקנה כי לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. כן לא מצאתי בכך שר אמרה שראתה את הנאשם ממתין, בעוד המתלונן אמר שראה את הנאשם יורד במדרגות, או בכך שהמתלונן מציין כי היה עם הנאשם לבד במועד האירוע כדי לפגוע בתשתית הראייתית המשמעותית המפורטת לעיל, שכן המתלונן ציין כי ר ראתה את האירוע (עמ' 8 שורות 18-19).

מחדלי חקירה

21. לטענת הסנגור קיימים מחדלי חקירה משמעותיים, וביניהם העובדה כי לא נחקרה טענת האליבי של הנאשם וכי לא נגבו הודעות מהעדים הרבים לאירוע, בין היתר כאלה שהמתלונן הפנה אליהם כמי שראו את האירוע.

22. על פי הפסיקה, משמעותו ונפקותו של מחדל חקירה הוא כדלקמן:

"השאלה היא ביסודה שאלה של צדק, האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו])... השאלה שבפני בתי המשפט היא, "האם מחדלה של המשטרה, במידה והיה מחדל כזה, הוא כה חמור עד שקיים מקום לחשש כי הגנתו של המערער קופחה כיון שנתקשה להתמודד עם חומר הראיות המדבר נגדו, או להוכיח את גירסתו שלו". בנידון דידן אפילו נניח לטובת המערער, כי היתה נערכת בדיקת טביעות האצבעות והללו לא היו נמצאות, אין בכך כדי לשנות מהותית את הנסיבות הראייתיות ואת פעולתה של החזקה. על כן אין המדובר במחדל שיש בו לאמיתו כדי לקפח את הגנת המערער, וסבורני כי לא נגרם לו עוול." (ע"פ 1345/08 ארקדי איסטחרוב נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים, 2009)).

23. אשר לטענת האליבי. הנאשם בהודעתו לא מסר כל פרט אותו יכולה הייתה המשטרה לבדוק. הנאשם ציין כי היה ליד מסעדה, ואף לא בתוכה, לא ציין את שם המסעדה שהיה לידה, וכאשר נשאל על ידי השוטר אם היה מישהו עימו, אמר שהיה אדם בשם א, אך מיד הוסיף כי איננו יכול למסור כל פרט אודות אותו א.

על פי הפסיקה, המשטרה אינה אמורה לחקור טענת אליבי כללית, שלא נמסרים לגביה פרטים אותם היא יכולה לבדוק. יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בת"פ 5015/06 **מדינת ישראל נ' סלמן אריאל** (25.11.2007) כדלקמן:

"חשוד המעלה טענת הגנה, לרבות טענת אליבי, ומשתף פעולה עם חוקריו, יוכל להלין נגדם אם לא יחקרו את העדים הנוגעים לאותה טענת הגנה, אך משנמנע למסור פרטים שיחייבו את החוקרים לברר את טענת ההגנה, אין לו להלין אלא על עצמו. כך שאין לראות בהתנהלות המשטרה כמחדל חקירתי".

הסנגור היה מודע לכך שהנאשם לא מסר כל פרט אותו ניתן לבדוק, וטען כי היה על המשטרה לנסוע באותו רגע עם

הנאשם ולבקש ממנו להראות להם היכן אותה מסעדה נמצאת. אינני סבורה כי בנסיבות המקרה היה בכך שהמטרה לא עשתה כן, כדי להוות מחדל חקירה שיש בו כדי לגרום לנאשם עיוות דין או לקפח את הגנתו. זאת, משום שהנאשם ציין כי היה ליד המסעדה בלבד, וכי היה במקום אדם שאיננו יודע את פרטיו, הוא לא ביקש מהמטרה לקחת אותו למקום, ואף לאחר האירוע לא ניסה לאתר עד כלשהו שיכול להעיד בדבר מקום הימצאו במועד ביצוע העבירה.

24. אשר לכך שלא נחקרו עדים רבים ששם נמסר על ידי המתלונן ואחרים, כמי שהיו עדים לאירוע. השוטר יהונתן קרופניק העיד על המאמצים הרבים שעשה, בשיחות טלפון רבות, וניסיונות שכנוע של העדים והמודיעים השונים. הוא מסר כי לא עלה בידו להשיג חלק מהעדים שכן הם לא ענו לטלפון או שמספר הטלפון שלהם לא היה תקין, חלקם אמרו לו כי לא ראו דבר מהאירוע, ושניים מסרו כי הם אינם רוצים להגיע לחקירה. אשר לעדים שלא עלה בידו של השוטר להשיג, ואלה שטענו שלא ראו דבר, נראה כי לא ניתן היה לצפות מהשוטרים לעשות דבר מה נוסף.

אשר לשני העדים שמסרו כי אינם מעוניינים להעיד, מקבלת אני את טענת הסנגור כי היה על השוטרים לעשות מאמץ רב יותר ולא להסתפק באמירה זו ובניסיונות שכנוע בלבד. יחד עם זאת, נוכח התשתית הראייתית הקיימת בתיק, והעובדה כי הנאשם יכול היה לזמן עדים אלה לעדות, הרי שאיני סבורה כי יש במחדל זה כדי לקפח את הגנתו של הנאשם ולגרום לו עיוות דין. אוסיף לעניין זה, כי העובדה שהמתלונן מסר למטרה שמות של עדים לאירוע שיתמכו בגרסתו, בניגוד לנאשם שלא עשה כן, מחזקת את מהימנות גרסתו, על אף שעדים אלה בהמשך לא רצו להיות מעורבים באירוע ולשתף פעולה.

25. יתר על כן, אני סבורה, כי אם הנאשם היה סבור כי מי מהעדים הרבים שצוינו בחומר החקירה יסייעו לו, היה עליו לבקש את זימונם על ידי בית המשפט, והעובדה כי לא עשה כן, פועלת לחובתו, ומלמדת על כך שכנראה לא היה בעדותם כדי לתמוך בגרסתו, אלא לחזק את ראיות התביעה.

26. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

סוף דבר

27. אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום י' אדר ב תשע"ד, 12/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 10

החלטה

מבלי לנקוט עמדה בדבר העונש שיוטל על הנאשם בסופו של יום, הדין נדחה לקבלת חוות דעת ממונה על עבודות שירות ליום 14.5.14 בשעה 11:30.

הממונה על עבודות השירות יכין חוות דעתו עד מועד הדין.

לנוחיות הממונה על עבודות השירות, פרטי הנאשם:

טל':, כתובת:

וכן באמצעות בא-כוחו עו"ד הוס מרחוב, טל':

תשומת לב הממונה לכך שהנאשם דובר השפה האמהרית.

המזכירות וב"כ הנאשם ישלחו עותק מההחלטה זו לממונה על עבודות השירות על מנת שבמועד הדין תהיה בפני חוות דעת.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

המזכירות תזמן מתורגמן לשפה האמהרית למועד הדין.

ניתנה והודעה היום י' אדר ב
תשע"ד, 12/03/2014 במעמד
הנוכחים.
שרון קיסר, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלדעלידיאילתסוסן